

1883 have antaget, at Gieren af Frisenvold Fiskegaard, Exam. jur. Ostenfeld havde tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for at tilkomme den af ham paa-
 staaede Eneret til Fisseri i Gudenaens og Randers Fjords Seilbyh fra bemeldte Fiske-
 gaard indtil Udbyhøi, en Strækning af over 6 Mile, er det lykkedes dem i en lignende
 af Ostenfeld mod dem anlagt Sag at tilveiebringe en Række nye i hans tidligere Sager
 ikke fremlagte Oplysninger. Dette har havt til Følge, at ved en under 9de Oktober 1884
 af Middelfom-Sønderlyng Herreders Politiret afsagt Dom er det statueret, at den om-
 spurgte Eneret ikke kan anses at tilkomme Ostenfeld, hvorfør Dommeren har kjendt An-
 dragerne for hans Tiltale fri at være. Han har imidlertid appelleret denne Dom til Bi-
 borg Overret, hvor den første Gang falder i Rette den 9de Februar 1885, men de tvivle
 ikke om, at den vil blive stadfæstet af de høiere Domstole, i hvilket Tilfælde ethvert frem-
 tidigt Spørgsmaal om Krav paa en saadan Eneret vil være bortfaldet ikke alene for An-
 dragerens Vedkommende, men ogsaa for de mange Andre, som heri have Interesse, i hvil-
 ken Henseende henvises til det i Samlingen 1880—81 indgivne Andragende fra 543 Fiskere
 ved Gudenaen og Randers Fjord (Tillæg B. Sp. 1589—90), hvilket tilligemed forskjellige
 andre til Rigsdagen og Regjeringen indgivne Andragender, som bekjendt, foranledigede
 Regjeringen til at nedsætte en Kommission angaaende de ved Paastanden om Eneret frem-
 kaldte Forhold. Saavidt Andragerne have erfaret skal Kommissionens Indstilling gaa ud
 paa, at der betales Ostenfeld 300,000 Kr. for Afløsningen af hans samtlige Fiskerettigheder,
 derunder ogsaa Eneretten til Fisseriet i Gudenaens og Randers Fjords Seilbyh fra Fri-
 senvold Fiskegaard indtil Udbyhøi, hvilken sidste Kommissionen antager tilkommer ham i
 Genhold til ovennævnte Høiesteretsdom. De gjøre inidlertid opmærksom paa, at, hvis det
 ved endelig Dom bliver erklæret, at Ostenfeld ingen Eneret har, behøver Statskassen ikke
 at udrede noget Vederlag for samme, og formene derfor, at den ogsaa har en ikke ringe
 Interesse i, at Spørgsmaalet efter de nu foreliggende Oplysninger bringes for Høiesteret.
 Det forekommer dem derfor at stemme med Villighed, at de ikke alene bære Omkostning-
 erne ved at udprocedere et Spørgsmaal, hvis Afgjørelse har en Rækkeevne, der strækker
 sig langt ud over deres private Interesse og har en stor Betydning ikke alene for en tal-
 rig Fiskerbefolkning og Andre, men ogsaa for Statskassen, og de andrage derfor om at
 maatte erholde en passende Pengehjælp af Statskassen til at føre Sagen lige til Høieste-
 ret. De oplhse, at den af dem antagne Sagsfører af Interesse for Sagen vil føre den
 for Overretten uden Vederlag, men at Førelsen ved Underretten allerede har kostet dem
 betydelig, og at de ikke kunne anse det for tilstrækkeligt, om de mulig kunde faae meddelst
 fri Proces for Høiesteret, fordi Sagen efter sin Bestaafenhed kræver et særligt Kjendskab
 til og Blik for Fisseriforhold samt hvad dermed staar i Forbindelse, hvilket ikke kan for-
 udsættes at være tilstede hos enhver ellers dygtig Høiesteretsjagsfører, som efter Omgang
 maatte blive beskiftet. De ville anse det for rigtigt, ogsaa af Hensyn til den store Inter-
 esse, der haade for Statskassen og mange Andre foruden dem knytter sig til Sagens endelige
 Afgjørelse, at Sagens Førelse for Høiesteret overdrages til en særlig dertil valgt Sagsfører,
 og at der kunde tilbydes ham foruden Godtgjørelse af alle fornødne Udgifter et Salær,
 som stod i passende Forhold til det omfangsrige Arbejde, som Sagens Førelse vil udkræve.
 De gjøre endelig opmærksom paa, at naar man fra en vis Side har forsogt at fremkalde
 den Forestilling, at, hvis Ostenfelds Eneret blev undertkjendt, vilde dette kun have til
 Følge, at de tilgrændsende Lodseiere blive eneberettigede til Fisseriet, hver udenfor sin Grund
 indtil Midtstrøms, efter Reglerne i D. L. 5—10—42, saa er en saadan Fremstilling efter
 deres Mening fuldstændig urigtig og savner enhver Grund, hvad de i Andragendet
 nærmere søge at godtgjøre.

Da Udvalget ønsker at forhandle denne Sag med Indenrigsministeren mellem
 2den og 3die Behandling af Finantsloven, gjør Udvalget ingen Indstilling.

47. Fra Beboere i Hammer og Omegn om, at Stationen ved Lou maa
 oprettes af Staten uden Tilfud af Private. (Indbragt den 13de Januar 1885 af Folke-
 thingsmanden for Bræsto Amts 4de Valgkreds, L. Peder Jensen).

Andragerne, der i Forening med Lehnsharvon Reedh-Thott, der senere er traadt
 tilbage, udgjorde den Komite, som paa 500 Beboeres Begne under 14de December 1880